

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg skulle mene at vide bedre end hr. Lawaetz, hvad SFere tjener, så det synes jeg ikke vi skal diskutere her. Men jeg synes derudover, det er besynderligt, at partier, der går ind for mesterlæren, konstant er imod, at arbejdsgiverne selv skal finansiere uddannelserne. Det er jo det, som ligger i mesterlæren, at det er arbejdsgiverne, som finansierer lærlingeuddannelserne. Den dobbeltholdning forstår jeg ganske enkelt ikke.

Hr. Lawaetz siger, at arbejdsgiverne og erhvervslivet ikke har råd til det. Hr. Lawaetz får ikke mig til at tro på, at 600 kr. pr. ansat pr. år kan vælte nogen virksomhed. Det tror jeg ganske enkelt ikke på, og det vil jeg godt se et bevis for at det kan. Når virksomhederne skal give penge til Berlingske Tidende, til Rotaryklubberne, til Team Danmark og til lokale sportsklubber, så kan man godt ruske op med småpenge. At 600 kr. pr. ansat pr. år er et overvældende beløb, det er dog en fantastisk påstand. Især når det gælder uddannelsen af den arbejdskraft, man senere har brug for, kan det dog ikke være for meget at skulle punge ud med årligt.

Tinning (VS):

Noget af det mest interessante, som fremgår af den betænkning, der er afgivet over lovforslag nr. L 179, er nogle af de ting, undervisningsministeren har oplyst. Det hedder i betænkningen:

»Det kan blive nødvendigt at vende tilbage til de forskellige foranstaltninger, som er indeholdt i arbejdsministerens redegørelse om foranstaltninger mod ungdomsarbejdsløsheden i februar 1982, hvis ikke problemet løses ad frivillighedens vej, ligesom forskellige mobilitetsfremmende ydelser kan komme på tale.«

Hvis man så kigger efter i redegørelsen fra arbejdsministeren fra februar 1982, er der dér nævnt to vigtige mulige initiativer. Der er også nævnt en række småting, men de to vigtige er dels, at man kan overveje en kvotaordning, dels, at man kan overveje forhøjede ydelser fra AER. Om kvotaordningen har undervisningsministeren tidligere fortalt, at den er meget, meget vanskelig at have med at gøre set fra undervisningsministerens synspunkt, dels fordi det er svært at finde ud af, hvad en faglært er for noget, ikke mindst

inden for HK-området, dels fordi det både uddannelsesmæssigt og pædagogisk skulle være uheldigt, hvis man anvendte tvang over for nogle unge. Derfor kunne jeg godt tænke mig at vide, om der i de oplysninger i betænkningen nu ligger, at man siger: det kan godt være, vi vender tilbage til en kvotaordning. Jeg kan nemlig ikke forstå, hvis der skulle ligge det i det. Ligger der det i det, at man siger: det kan godt være, det bliver nødvendigt med forhøjede ydelser fra AER? Hvis det er det sidste, der er tale om, synes jeg, det er vigtigt at få det klart frem. Der er ikke nogen grund til at have hængende i luften, at regeringen overvejer en kvotaordning, hvis det allerede nu er sådan, at undervisningsministeren og regeringen har givet helt og aldeles op.

Det er der noget der kunne tyde på, når man kigger på de ændringsforslag, der foreligger. Jeg skal ikke omtale dem alle sammen, men i ændringsforslag nr. 3 er det lykkedes for regeringen at overgå min fantasi med hensyn til, hvad man nu kunne finde på af nye tilskudsfantasier. Nu hedder det, at hvis det er sådan, at man opretter en række forskellige pladser og bare én af dem er berettiget til et tilskud på 30.000 kr., så kan det for så vidt godt være, at nogle af de andre kun er berettigede til 18.000 kr., men det er for indviklet at have med at gøre, så de får 30.000 kr. for hele balladen. Her er endnu et sted, hvor man har fundet ud af, at man kan få udvidet sine tilskud endnu en smule, uden at det i øvrigt efter vores opfattelse vil hjælpe noget som helst. Det er værd at nævne, synes jeg.

Værd at nævne er også ændringsforslag nr. 4 fra SF. Det er et ændringsforslag, vi helt klart stemmer for. Det ligger jo i forlængelse af vores principielle holdning, at det netop må være arbejdsgiverne, der finansierer hele det praktikpladsspørgsmål og forsøgene på en løsning af det. Man kan sikkert godt finde en virksomhed eller 3 eller nogle få, hvor den økonomiske byrde, man pålægger, kan føre til, at det bliver sværere at konkurrere under det system. Sagen er imidlertid blot, at så længe man argumenterer på den led - hvis man hver gang siger: vi vil godt være med til at pålægge arbejdsgiverne noget, bare det ikke koster dem noget, bare det ikke går ud over deres profitinteresser - så er der meget snævre grænser for, hvad der er